

רע"פ 689/20 - דויד גבאי נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 689/20

לפני: כבוד השופט י' אלרון

המבקש: דויד גבאי

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בירושלים בע"פ 35075-06-19 מיום 26.12.2019, שניתן על ידי כב' סגנית הנשיא ג' כנפי-שטייניץ וכב' השופטים א' רומנוב וד' כהן-לקח

בשם המבקש: עו"ד תומר ריז'ינשוילי

החלטה

1. לפניי בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בירושלים (סגנית הנשיא ג' כנפי-שטייניץ והשופטים א' רומנוב וד' כהן-לקח) בע"פ 35075-06-19 מיום 26.12.2019, שבו נדחה ערעור המבקש על הכרעת דינו וגזר דינו של בית משפט השלום בירושלים (השופט א' סלע) בת"פ 31441-12-16 מיום 30.1.2019 ומיום 1.5.2019, בהתאמה.

2. מלכתחילה, כתב האישום שהוגש נגד המבקש כלל 4 אישומים שבהם יוחסו לו עבירות גניבה ורכוש. אולם, במהלך דיוני ההוכחות שהתנהלו בבית משפט השלום, הודיעה המשיבה כי בהתאם לסעיף 94(ב) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח חדש], התשמ"ב-1982, ובהסכמת המבקש, היא חוזרת מאישומים 2-4 שבכתב האישום. משכך, האישום היחיד שהתברר בבית המשפט היה אישום 1 שבכתב האישום.

על פי המפורט באישום זה, במועד שאינו ידוע במדויק למשיבה בין הימים 24.11.2016-26.11.2016, שבר המבקש את הסורגים המפרידים בין חצר ביתה של המתלוננת לחלון ההזזה שבחדר השירות שבדירתה, פתח את החלון ונכנס לבית. המבקש גנב מבית המתלוננת סך של 6,000 ש"ח ותכשיטים, ובכלל זה עגילים מזהב, שרשראות ושעון.

עמוד 1

בגין ביצוע מעשים אלה יוחסו למבקש עבירה של התפרצות למקום מגורים, לפי סעיף 406(ב) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין), ועבירה של גניבה, לפי סעיף 384 לחוק העונשין.

3. בית משפט השלום בירושלים הרשיע את המבקש בעבירות שיוחסו לו כאמור באישום 1 שבכתב האישום, תוך שקבע כי מארג הראיות שבתיק מוביל למסקנה כי הלה התפרץ לדירת המתלוננת וגנב את הפריטים המתוארים בכתב האישום.

בפרט, הודגש כי על טלית שהתגלתה בדירת המתלוננת לאחר הפריצה אותר פרופיל דנ"א "בולט" התואם את פרופיל הדנ"א של המבקש, וכי שעון שנמצא ברכב השוטרים שהסיעו את המבקש לתחנת המשטרה מיד לאחר מעצרו, ושלא נסעו בו אנשים נוספים – הוא השעון שנגנב מבית המתלוננת.

עוד צוין כי אין בטענת המבקש ולפיה היה על המשטרה לבצע פעולות חקירה נוספות בעניינו כדי לסייע לו, וזאת מאחר שאשמתו הוכחה על יסוד הראיות שהוצגו בבית המשפט.

4. בגזר דינו עמד בית משפט השלום על הפגיעה שגרמו מעשי המבקש לערכים המוגנים העומדים ביסוד העבירות שבהן הורשע, ועל נסיבות ביצוען במקרה שלפנינו. משכך, ובשים לב למדיניות הענישה הנהוגה במקרים דומים, קבע בית משפט כי מתחם העונש ההולם את מעשי המבקש נע בין 6-18 חודשי מאסר, לצד ענישה נלווית.

בגזירת עונשו של המבקש בתוך מתחם זה התחשב בית המשפט לחומרה בכך שהמבקש לא קיבל על עצמו אחריות על מעשיו, ושקל לקולה את העובדה כי לא היה מעורב בביצוע עבירות משנת 2011.

לנוכח כל זאת, גזר בית המשפט על המבקש עונשים של 12 חודשי מאסר בפועל; 8 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים, לבל יבצע עבירת רכוש מסוג "פשע", ו-4 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים, לבל יבצע עבירת רכוש מסוג "עוון"; קנס בסך 2,000 ש"ח; וכן תשלום פיצויים למתלוננים.

5. ערעור המבקש על הכרעת דינו וגזר דינו נדחה על ידי בית משפט המחוזי בירושלים ביום 26.12.2019.

בית המשפט פסק כי לא מצא עילה להתערב בממצאי עובדה ומהימנות שנקבעו על ידי בית משפט השלום, או במסקנתו כי צירוף הראיות הנסיבתיות מוכיח את שיוחס למבקש בכתב האישום. נוסף על כך, נקבע כי העונש שנגזר על המבקש הולם את חומרת מעשיו, וכי הוא אינו מצדיק את התערבותה של ערכאת הערעור.

6. מכאן הבקשה שלפניי, אשר לצידה הוגשה בקשה לעיכוב ביצוע עונש המאסר בפועל שנגזר על המבקש.

בבקשתו למתן רשות ערעור טוען המבקש כי הרשתתו הושתתה על ראיות נסיבתיות "חלשות ביותר" שאין בהן כדי להוכיח את אשמתו, וכי בחקירתו נפלו "מחדלי חקירה רבים", בין היתר בכך שלא נערכו פעולות חקירה נוספות

בעניינו.

עודנטען כי בהתחשב בנסיבותיו האישיות של המבקש ובמדיניות הענישה הנהוגה במקרים דומים, העונש שהושת עליו מחמיר עימו יתר על המידה.

טענות אלו, כך סבור המבקש, מעוררות סוגיות עקרונית רחבות היקף ומלמדות על עיוות הדין וחוסר הצדק שנגרמו לו, ועל כן הן מצדיקות ליתן רשות ערעור.

7. דין הבקשה להידחות.

כידוע, רשות ערעור ב"גלגול שלישי" תינתן במשורה ובמקרים נדירים בלבד המעוררים סוגיה עקרונית רחבת היקף החורגת מעניינו הפרטי של המבקש, או במקרים שבהם נגרם לו אי צדק קיצוני או עיוות דין מהותי.

יתירה מזאת, בקשת רשות ערעור על חומרת העונש לא תתקבל אלא במקרים של סטייה מהותית ממדיניות הענישה הנהוגה במקרים דומים (רע"פ 2486/19 נאטור נ' מדינת ישראל (11.4.2019)).

8. המקרה שלפנינו אינו נמנה עם מקרים חריגים אלו, ודי בכך כדי לדחות את הבקשה.

חרף ניסיונו של המבקש לעטות לבקשתו כסות של אצטלה עקרונית, אני סבור כי היא אינה חורגת מדל"ת אמותיו של עניינו הפרטי. עיקרן של הטענות המופיעות בבקשה מופנה נגד ממצאי עובדה ומהימנות שנקבעו על ידי הערכאה הדיונית, ואין בטענות אלו כדי לעורר סוגיה עקרונית רחבת היקף.

אף טענות המבקש בכל הנוגע ל"מחדלי החקירה" שנערכו בעניינו ממוקדות למעשה בנסיבותיו של עניינו הפרטי. הערכאות הקודמות שדנו בטענות המבקש קבעו במפורש כי בנסיבות המקרה שלפנינו, אף אם היה על המשטרה לבצע פעולות חקירה נוספות בתיק – ולא נקבע כי כך הדבר – הרי שמכלול הראיות שהונח לפני בית המשפט מוכיח את אשמת המבקש כנדרש בהליך הפלילי.

משכך, איני סבור כי הבקשה מעלה סוגיה עקרונית כלשהי, או כי למבקש נגרם עיוות דין מהותי או חוסר צדק קיצוני המצדיק את מתן רשות הערעור.

9. זאת ועוד, לעמדת העונש שהושת על המבקש הולם את חומרת מעשיו.

אין להקל ראש בעבירות הגניבה וההתפרצות שבהן הורשע המבקש. עבירות אלו פוגעות ברכושו של האחר ומערערות את תחושת הביטחון שלו במרחבו האישי המוגן. לנוכח זאת, בית משפט זה קבע לא אחת כי יש לנקוט יד

קשה כלפי אלו המבצעים עבירות אלו (ראו למשל רע"פ 7658/18 זוהר נ' מדינת ישראל (1.11.2018)).

במקרה דנן, שבו התפרץ המבקש לביתה של המתלוננת וגנב סכום לא מבוטל של כסף ותכשיטים שונים, העונש שהוטל עליו אינו מחמיר עימו יתר על המידה, וקל וחומר שאינו מצדיק היעדרות לבקשתו למתן רשות ערעור.

10. הבקשה נדחית אפוא.

ממילא מתייתרת גם הבקשה לעיכוב ביצוע עונש המאסר בפועל.

ניתנה היום, ב' בשבט התש"ף (28.1.2020).

ש ו פ ט
